

Sygn. akt II UK 43/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku S. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 czerwca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 20 sierpnia 2013 r., sygn. akt III AUa .../13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca – S. K. - wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych [...] z dnia 20 sierpnia 2013 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 184 w związku z art. 40 i art. 50 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm. - dalej ustawa emerytalna) w wyniku przyjęcia, że pomimo ustalenia w stosunku do wnioskodawcy jego okresów składkowych i nieskładkowych wynoszących co najmniej 25 lat, w tym co najmniej 15 lat okresu zatrudnienia na kolei według stanu na dzień 31 grudnia 2008 r. do sytuacji wnioskodawcy nie ma zastosowania art. 184, w związku z art. 40 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych w „zakresie, w którym te przepisy uniezależniają nabycie prawa do nabycia emerytury kolejowej od osiągnięcia przez ubezpieczonego wieku 60 lat w dacie wskazanej w art. 40 ustawy.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując, że „w sprawie występuje konieczność wykładni art. 184, w związku z art. 40 i 50 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez rozstrzygnięcie czy pracownikowi kolejowemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 01 stycznia 1969 r., który w dacie 31 grudnia 2008 r. posiada okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat - dla mężczyzn -, w tym co najmniej 15 letni staż pracy na kolei, lecz na dzień 31 grudnia 2008 r. nie osiągnął wieku 60 lat życia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Gdy idzie o potrzebę wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości lub wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów, to ta przesłanka zachodzi wtedy, kiedy niejednolita wykładnia wskazanego przepisu wywołuje wyrażnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie bądź kiedy przepis ten nie doczekał się wykładni w kierunku wskazywanym przez skarżącego (por. postawienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK104/08, LEX nr 42436, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231).

Przedstawiając swoje wątpliwości, skarżący bezpodstawnie doszukuje się związku normatywnego między art. 184 i art. 50 ustawy emerytalnej. Oba te przepisy stanowią autonomiczne i odrębnie względem siebie podstawy nabycia prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 r., a przed 1 stycznia 1969 r.

Artykuł 184 ustawy emerytalnej odnosi się do ubezpieczonych, którzy do dnia wejścia w życie tej ustawy (1 stycznia 1999 r.) nie osiągnęli jeszcze wymaganego wieku, o którym stanowią: art. 32, 33, 39 i 40, lecz w całości spełnili do tej daty ustawowo określone wymagania stażowe (tzw. ogólne i szczególne). Natomiast art. 50 ustawy emerytalnej daje prawo do emerytury tym ubezpieczonym, którzy wszystkie warunki do emerytury kolejowej (wiek emerytalny oraz staż emerytalny, w tym 15 lat zatrudnienia na kolei – art. 40) spełnili do 31 grudnia 2008 r.

W sposób nieuprawniony skarżący łączy oba te przepisy, aby wyinterpretować, że prawo do emerytury na podstawie art. 184 przysługuje ubezpieczonemu niespełniającemu do dnia 1 stycznia 1999 r. wymagań stażowych, co jest oczywiście sprzeczne z jego treścią i z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2007 r., II UZP 14/06, OSNP 2007 nr 13-14, poz. 199 oraz wyroki tego Sądu z dnia 18 lipca 2007 r., I UK 62/07, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 269, z dnia 6 grudnia 2007 r., I UK 132/07, LEX nr 621798, z dnia 21 maja 2009 r., II UK 370/08, OSNP 2011 nr 1 - 2, poz. 20 i z dnia 14 czerwca 2012 r., I UK 1/12, LEX nr 1229806).

W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, skoro Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 189 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.

kc